

บทบาทของอุตสาหกรรมผลิตเหล็กผ่านกลไกการ พัฒนา เศรษฐกิจของประเทศ

ปัจจุบันประเทศไทยกำลังอยู่ในระยะของแผนพัฒนา เศรษฐกิจแห่งชาติ ฉบับที่ 3 ซึ่งเริ่มตั้งแต่ 1 ตุลาคม 2514 ถึง 30 กันยายน 2519 เป็นเวลา 5 ปี ในระยะแรกของแผนพัฒนา เศรษฐกิจฉบับนี้ ปรากฏว่า ความเจริญก้าวหน้าทาง เศรษฐกิจ ซึ่งขยายตัวอย่างรวดเร็วในระยะ 10 ปีที่ผ่านมา กลับเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ต่ำกว่าของ สาเหตุสำคัญที่สุดก็คือ เกิดความแปรปรวนทาง เศรษฐกิจคือ การเปลี่ยนแปลงในโครงสร้าง ของตลาดโลก ทำให้สินค้าออกทาง เกษตรกรรมซึ่ง เป็นสินค้าหลักของประเทศ ประสบ ปัญหาการแข่งขันในตลาดโลกเพิ่มขึ้น ทำให้ราคาสินค้าต่ำลงมาก และปริมาณที่ขายได้ก็ลดลง เป็นผลให้กิจกรรมทาง เศรษฐกิจอื่น ๆ รวมทั้งรายรับของรัฐบาลของกระทรวง เกือบ ไปด้วย นอกจากนี้ยังมีปัญหาทาง การกระจายจ้าง พหารของชนรัฐฯ ในประเทศไทย ปัญหาสถานการณ์ความสงบเรียบร้อยของบ้าน เมือง และปัญหาการลอบจลาจลจากต่างประเทศ ตลอดจน ซึ่ง เกิดการขยายตัวทาง เศรษฐกิจที่ยั่งยืน ส่วนใหญ่ได้แรงผลักดันจากการลงทุนที่ นำเข้ามาจากต่างประเทศ ตรงกับ เงินทุนในประเทศ ทั้ง ของรัฐและของธุรกิจเอกชน หาก ผลประหลาดกัน เหล่านี้ การขยายตัวทาง เศรษฐกิจจึงอยู่ในลักษณะที่ลดลง เป็นครั้งแรก ปัญหา เฉพาะหน้าที่จะต้องหามาตรการแก้ไข เพื่อให้เกิดผลในเวลานี้สั้น คือ เร่งรัด การส่งออกสินค้า โดย การขยายตลาดสินค้าไทยในต่างประเทศ - ระบายสินค้าที่ผลิตข เหล็ด ในประเทศไทยออกไป ดึงเงินคืนมาเข้าที่ไม่จำเป็น และสนับสนุนการลอบจลาจลจากต่างประเทศ โดย เน้นหนักไปที่อุตสาหกรรมที่ใช้วัตถุดิบและแรงงานในประเทศ เป็นจำนวนมาก และอุตสาหกรรมที่มีบทบาทสนับสนุนแก้ไข ปัญหาการขาดเงิน

เป็นที่ทราบกันดีว่า เศรษฐกิจพื้นฐานของประเทศไทยนั้นคือกิจกรรมทาง การเกษตร เป็นแกนหลักตลอดมา กล่าวคือ เป็นที่มาของผลผลิต รายได้ ตลอดจนการจ้างงาน พืชของประชากรส่วนใหญ่ แต่กิจการทาง เกษตรนั้น โดยตัวเองขาด เสถียรภาพทั้งในด้านการ ผลิตและ ในด้านการตลาด การผลิตทาง เกษตรส่วนใหญ่ยังต้องอาศัยสภาพดินฟ้าอากาศ เป็นปัจจัยสำคัญในการกำหนดปริมาณผลผลิต ประเภทของผลผลิต ตลอดจนคุณภาพของผล

ผลิตในแต่ละปี ทั้งนี้ในการพัฒนาเศรษฐกิจของชาติจึงจำเป็นต้องเพิ่มเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ โดยสนับสนุนกิจกรรมทางเศรษฐกิจอื่น ๆ ควบคู่ไปด้วย อันได้แก่ การอุตสาหกรรม ซึ่งสามารถควบคุมการผลิตโดยความเข้าใจความเคยชินกรรม การพิจารณาระบบอุตสาหกรรมที่เฉพาะสมกับประเทศ จะช่วยส่งเสริมสาขาเศรษฐกิจอื่น ๆ ได้มาก ทั้งในด้านการเกษตร การพาณิชย์ และการเงินการคลัง โครงสร้างของระบบเศรษฐกิจที่แข็งแกร่งและมั่นคง จำเป็นต้องอาศัยอุตสาหกรรมเป็นกำลังสำคัญในการสร้างมูลค่าเพิ่มของรายได้ และการมีงานทำของประชากร ตลอดจนการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีประสิทธิภาพ และยังมีหน้าที่เป็นหลักประกันฐานะการคลังและการชำระหนี้ของประเทศในระยะยาว

ดังนั้น ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติฉบับที่ 3 จึงได้มีการพิจารณากำหนดเกณฑ์อุตสาหกรรม ซึ่งรัฐบาลได้วางเอาไว้ในเชิงปริมาณและเวลา 5 ประเภท โดยพิจารณากำหนดวัตถุประสงค์เกี่ยวกับโครงสร้างของอุตสาหกรรมไว้ดังนี้

1. เป็นอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออก
2. เป็นอุตสาหกรรมที่มีมูลค่าเพิ่มสูง
3. เป็นอุตสาหกรรมพื้นฐาน
4. เป็นอุตสาหกรรมที่มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงหรือต่อเนื่องกับอุตสาหกรรมหรือสาขาเศรษฐกิจอื่น ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสาขาการเกษตร

เกณฑ์ในการพิจารณาดังกล่าว เป็นอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออก ถ้าพิจารณาเพื่อสนับสนุนโครงสร้างและฐานะการคลังของประเทศไทย เกณฑ์ที่สอง เกี่ยวกับการเพิ่มเงินของรายได้ประชาชาติ รวมทั้งการขยายตัวของงานทำ เกณฑ์สาม เพื่อดึงเสริมโครงสร้างให้แข็งแกร่งมั่นคง ส่วนเกณฑ์สี่ สนับสนุนโครงสร้างและการใช้ประโยชน์ในทรัพยากรธรรมชาติอย่างมากที่สุด

โดยเหตุการณ์พิจารณาจึงกล่าวข้างต้น ปุ่อุตสาหกรรมน้อย 16 ประเภท
ด้วยกันที่ได้รับการคัดเลือกให้เป็น "Strategic Industries" ก็คือเป็นอุตสาหกรรม
ที่รัฐบาลสนับสนุนเป็นพิเศษ ให้มีการลงทุน ซึ่งอุตสาหกรรมดังกล่าวก็ถูกจัดให้เป็น Strategic
Industries ภาย

อุตสาหกรรมผลิตภัณฑฝ้าย เป็นอุตสาหกรรมหลักอันหนึ่งในอุตสาหกรรมสิ่งทอ
ควบคู่กับอุตสาหกรรมผลิตภัณฑใยประดิษฐ์ แต่อุตสาหกรรมผลิตภัณฑฝ้ายสามารถสนองวัตถุประสงค์
ประสงค์ในการแก้ปัญหาทาง เศรษฐกิจได้มากกว่า เพราะ เป็นอุตสาหกรรมที่มีความสัมพันธ์
เชื่อมโยงกับสาขา เกษตรกรรม การริ่ฝ้ายผลิตสิ่งทอจะมีผลในทางอ้อมในประเทศสำหรับ
ผลิตภัณฑ์ขยายตัวออกไป ซึ่งการขยายตัวของตลาดนี้เองจะเป็นช่องทางนำผู้ที่จะนำไปสู่ความ
สำเร็จในการพัฒนา เกษตรกรรม ช่วยใน เกษตรกรมีอาชีพและมีรายได้ที่มั่นคง เป็นการยก
ระดับรายได้ของประชากรในส่วนภูมิภาค

นอกจากนี้ อุตสาหกรรมผลิตภัณฑฝ้ายยังเป็นอุตสาหกรรมที่ค่อนข้างใช้แรงงาน
มาก (Labour Intensive) จึงเหมาะสมสำหรับประเทศที่กำลังพัฒนา ซึ่งมีปัญหาเรื่อง
การเติบโตของประชากร จึงมีส่วนแก้ปัญหาคนงาน และช่วยในแรงงานส่วนเกินจาก
อาชีพ เกษตรกรด้วย

ปัจจุบันอุตสาหกรรมผลิตภัณฑฝ้ายสามารถผลิตสิ่งทอฝ้ายประเภทต่าง ๆ ได้อย่างเพียงพอ
กับความต้องการใช้ในประเทศ และมีเหลือส่งออกไปขายยังตลาดต่างประเทศ หากเงินตรา
บาทประเทศไทยค่อยๆ เป็นเจ้าเป็นถิ่น จึงมีส่วนช่วยแก้ภาวะดุลการการค้าและดุลการชำระเงิที่
ขาดดุลของประเทศไปไกลไม่น้อย จากตลาดต่างประเทศขยายขอบเขตออกไปเรื่อย ๆ เช่น
ก็จะ เป็น เครื่องกระตุนใหม่ประกอบธุรกิจผลิตสิ่งทอฝ้ายเพิ่มขึ้น เกิดการว่างงานเพิ่มขึ้น
ประชาชนจะมีรายได้และมีฐานะดีขึ้น ยิ่งผลให้เศรษฐกิจของชาติเฟื่องฟูขึ้นด้วย
จึงกล่าวได้ว่า ความเจริญก้าวหน้าของอุตสาหกรรมผลิตภัณฑฝ้ายจะมีส่วนช่วยแก้ปัญหา เศรษฐกิจ

1 คร. วิจิตรวงศ์ ณ ป้อมเพชร์, นโยบายเศรษฐกิจ ข้อคิดเห็นและการวิเคราะห์, (พิมพ์ครั้งที่ 1
กรุงเทพฯ . บริษัทประชาชนจำกัด แผนกการพิมพ์ 2516) หน้า 157

ของชาติได้นอนมาก เพราะสามารถสนองวัตถุประสงค์ในการแก้ปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ โดยตรงได้ 3 ประการ ดังนี้

1. ข้าราชการผลิตและรายได้ประชาชาติสูงขึ้น
2. ขยายการสร้างงานและโอกาสการจ้างงานทำของประชากรในวัยทำงาน ทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค
3. ช่วยรักษาฐานะการคลังและการชำระเงินระหว่างประเทศ

1. ข้าราชการผลิตและรายได้ประชาชาติสูงขึ้น

เป็นที่ทราบกันดีว่า รายได้ของประชาชนไทยยังอยู่ในระดับต่ำมาก ถ้ามี รายได้เฉลี่ยต่อปีประมาณ 4,000 บาทเท่านั้น หากพิจารณารายได้ของประชาชน ทั่วประเทศ การกระจายรายไอยัง เป็นไปอย่างไม่เสมอภาค มีความเหลื่อมล้ำกันมาก ดังตัวอย่าง² ในปี 2514 รายได้เฉลี่ยของคนที่ทั้งประเทศควมมีประมาณคนละ 3,840 บาท แต่เมื่อพิจารณาถึงระดับรายได้ของคนที่ในแต่ละภาคจะมีความแตกต่างกันไปอีก คือ ภาคกลางมีรายได้เฉลี่ยต่อปีคนละ 6,970 บาท ภาคใต้รายได้เฉลี่ยต่อปีคนละ 3,622 บาท ภาคเหนือรายได้เฉลี่ยต่อปีคนละ 2,620 บาท ส่วนคนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีรายได้ เฉลี่ยต่อปีเพียงคนละ 1,840 บาทเท่านั้น จะเห็นว่าการกระจายรายได้ของคนในเบื้องต้นกับ ส่วนภูมิภาคยังมีร่องรอยความแตกต่างกันมาก เพราะประชาชนในส่วนภูมิภาคส่วนใหญ่มี อาชีพทาง เกษตรกรรม อุตสาหกรรมขนาดเล็กที่ค้าขายแบบคนจีนยังมีสภาพดินฟ้าอากาศ และยังมีขาดหลัก ประสิทธิภาพในการตลาดและราคา เกษตรกรจึงมีฐานะยากจน รายได้เฉลี่ยต่อคนอยู่ในระดับ ต่ำมาก ความยากที่ฐานะความ เป็นอยู่ของ เกษตรกรยัง เป็นอยู่เช่นนี้ การพัฒนาเศรษฐกิจ ของชาติจะบรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ไปไม่ได้

²สมพร เพชรสิทธา, เศรษฐกิจและการพาณิชย์, (กรุงเทพฯ . โรงพิมพ์รุ่งเรืองรัตน์, 2516) หน้า 262

การพัฒนาอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ฝ้าย มีส่วนโดยตรงในการสนับสนุนการกระจายรายได้ในวงกว้างของประเทศ เพราะเป็นหนทางที่จะนำผลิตภัณฑ์ฝ้าย ก่อฝ้ายไปสู่ชาวเขตของตลาดที่กว้างขวาง ทั้งภายในและภายนอกประเทศ จึงจะมีผลนำไปสู่ความสำเร็จในการพัฒนาการเกษตร สำหรับตลาดภายในประเทศสำหรับฝ้าย อันได้แก่โรงงานปั่นฝ้าย โรงงานทอผ้า และโรงงานผลิตภัณฑ์ฝ้ายอื่น ๆ จะทำการแปรสภาพผลิตภัณฑ์เกษตรกรรมฝ้าย ให้กลายเป็นผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม เช่น ฝ้ายทอ ฝ้ายถัก เสื้อผ้าสำเร็จรูป ภาชนะพลาสติก กอให้เกิดขึ้นการเพิ่มของผลิตภัณฑ์ซึ่งมีส่วนโดยตรงในการเพิ่มรายได้ประชาชาติ ซึ่ง เป็นผลรวมของมูลค่าเพิ่มในกิจกรรมทุกประเภท

หัวใจสำคัญของการพัฒนา เศรษฐกิจของประเทศอยู่ที่การเพิ่มผลผลิตที่อยู่ในความต้องการในปริมาณที่มากขึ้น ผลิตภัณฑ์ฝ้ายของไทยมีอัตราการบริโภคสูง ขึ้นทุกปี เป็นที่ต้องการของตลาดทั้งภายในและภายนอกประเทศ การขยายตัวของอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ฝ้ายจะส่งผลให้การผลิตผลิตภัณฑ์ฝ้ายเพิ่มขึ้น เมื่อผลผลิต เหล่านี้ถูกขายไป มูลค่าของผลิตภัณฑ์จะถูกแจกแจงออกเป็นผลตอบแทนของปัจจัยการผลิต อันได้แก่ค่าตลาดคอกมต่าง ๆ ซึ่งรวมอยู่ในการผลิต อันได้แก่ ค่าของที่ดิน จะไปตกแก่เขาที่ดิน เป็นผลตอบแทน เจ้าของ เงินทุนก็จะไปตกแก่ผู้ลงทุนในรูปของดอกเบี้ยหรือเงินปันผล ผู้แรงงานจะได้อาหาร และผลประโยชน์การที่จะไปตกแก่ผู้ติดตามในรูปของค่าไปเป็นที่สุด รายได้ที่เป็นผลตอบแทนจากการผลิตเหล่านี้ จะเพิ่มขึ้นตามผลผลิตที่เพิ่มขึ้น เมื่อบวกคอกมที่มีรายได้เพิ่มขึ้น ค่าจ้างก็จะเพิ่มขึ้น ก่อให้เกิดการกระจายรายได้ในสินค้าอุปโภคบริโภค เพิ่มขึ้นตามมา ยังผลให้มีการกระจายรายได้ไปยังปัจจัยการผลิตอื่น ๆ ตลอดจนกันไป เกิดการลงทุนในกิจกรรมเศรษฐกิจอื่น ๆ เพิ่มขึ้นตามมา เป็นผลให้ผลิตภัณฑ์รวมของชาติเพิ่มขึ้น รายได้เฉลี่ยต่อคนก็สูงขึ้น เศรษฐกิจของชาติจึงเฟื่องฟูขึ้นด้วย

สรุปได้ว่า อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ฝ้าย มีส่วนโดยตรงในการช่วยยกระดับการมีชีวิต และรายได้ประชาชาติ เพราะหัวใจสำคัญของการพัฒนา เศรษฐกิจอยู่ที่การเพิ่มผลผลิตที่อยู่ในความต้องการในปริมาณที่มากขึ้น การเพิ่มผลผลิตของผลิตภัณฑ์ฝ้ายจึงส่งผลให้มีการจ้างงานเพิ่มขึ้น ทั้งแรงงานในและแรงงานส่วนเกินจากอาชีพเกษตรกรรม ทั้งยังช่วยให้

เกษตรกรสามารถยึดการปลูกฝ้าย เป็นอาชีพหลัก มีรายได้นั้นแน่นอนมั่นคง เมื่อประชาชน
มีรายได้อะเสถียรความ เป็นอยู่ในสังคมดีขึ้น เศรษฐกิจของชาติก็จะรุ่งเรืองตามมา

2. ขยายการจ้างงานและโอกาสมีงานทำของประชาชนในวัยทำงานทั้งในส่วนกลางและ
ส่วนภูมิภาค

ประเทศไทยกำลังเผชิญปัญหาประชากรและกำลังแรงงานของประเทศเพิ่มขึ้น
ขึ้นอย่างรวดเร็ว เนื่องจากอัตราการเกิดใหม่ของประชากรไทยเพิ่มขึ้นถึง 3% นับเป็นอัตรา
ที่สูงที่สุดประเทศหนึ่งในโลก ทำให้เกิดปัญหาการว่างงานซึ่งส่วนใหญ่เป็นบุคลากรวัยแรงงาน
มักเกิดขึ้นในเชิง เป็นส่วนใหญ่ จากการอพยพของเกษตรกรชาวเขาสูง เมือง ทำให้คนอยู่สงกคาม
แรงงานมากกว่าคนไทย

ตามวัตถุประสงค์ของการวางแผนกำลังคนในแผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติ
ฉบับที่ 3 ได้วางแนวทางในการแก้ปัญหาการว่างงานไว้พอสรุปเป็นหัวข้อใหญ่ได้ คือ

1. กำกับดูแลวางแผนครอบครัว บังคับอัตราการเพิ่มของประชากรลดลง จาก 3.0
คนในปัจจุบัน เป็นร้อยละ 2.5 ในที่สุดตามของแผน
2. ส่งเสริมให้มีการสร้างปริมาณงานเพิ่มขึ้น ด้วยวิธีใช้แรงงานที่มากที่สุด โดยแ
การส่งเสริมให้สร้างปริมาณการจ้างงานให้เพิ่มขึ้นในสาขา เกษตรและอุตสาหกรรม
บริการ เกษตร
3. ส่งเสริมระบบการผลิตที่มีประสิทธิภาพ ให้สามารถผลิตสินค้าที่มีคุณภาพในราคาที่
สามารถแข่งขันกับต่างประเทศได้ โดยให้รัฐบาล กำกับดูแลที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์เต็มที่

ตามแนวทางการแก้ปัญหาการว่างงานที่กล่าวมานี้ จะเห็นได้ว่าอุตสาหกรรม
ผลิตผลิตภัณฑ์สามารถส่งออกโดยอาศัย การแก้ปัญหาการว่างงานตามแผนพัฒนา เศรษฐกิจของ
ชาติได้เป็นอย่างดี เพราะอุตสาหกรรมมีลักษณะฝ่ายเป็นอุตสาหกรรมขนาดใหญ่มุ่งความสัมพันธ์
กับสาขาเกษตรกรรมโดยตรง การใช้วัตถุดิบและแรงงานในประเทศ เป็นจำนวนมาก จึงเหมาะ

กับประเทศไทย มีปัจจัยการเพิ่มของประชากรในวัยทำงานสูงมาก จำเป็นต้องหันมาเน้น
การเพิ่มอุตสาหกรรมที่มีลักษณะการจ้างงานมาก (Labour intensive) เพื่อช่วย
บรรเทาปัญหาการว่างงาน

การเพิ่มอุตสาหกรรมที่มีผลิตภัณฑ์ฝ่ายจะสร้างโอกาสและขยายการจ้างงานทำของ
กลไกในประเทศออกไปอย่างกว้างขวาง เพราะอุตสาหกรรมที่มีผลิตภัณฑ์มีการผลิต
หลายขั้นตอนด้วยกัน ได้แก่ การผลิตฝ่าย การขึ้นทอ การทอผ้า และการฟอกย้อมแต่งสำเร็จ
การผลิตผ้าเป็นลำดับในประเทศคือเป็นการผลิตขั้นแรก ซึ่งจะช่วยให้เกษตรกรทอผ้าเส้น
ครอบครัวมีการปลูกฝ้ายเป็นอาชีพหลัก มีรายได้ที่แน่นอน ในปี 2514 มีจำนวนเกษตรกร
ปลูกฝ้ายประมาณ 166,000 คน จำนวนคนงานในโรงทอผ้ามีประมาณ 2,000 คน
รวมทั้งรวมประมาณ 168,000 คน ในปีต่อมาคือ ปี 2515 มีการขยายเนื้อที่ปลูกฝ้ายเพิ่ม
ขึ้น กล่าวว่ามีจำนวนเกษตรกรปลูกฝ้ายเพิ่มขึ้นประมาณ 245,000 คน จำนวนคนงานใน
โรงทอผ้ามีประมาณ 3,000 คนขึ้นไป ถ้าโครงการส่งเสริมการปลูกฝ้ายในเขตชลประทาน
สัมฤทธิ์ผล กล่าวได้ว่าจำนวนเกษตรกร ปลูกฝ้ายเพิ่มขึ้นอีกหลายหมื่นคน

ส่วนการเพิ่มขึ้นของรายได้แก่ การให้ค่าจ้าง การทอผ้า และการฟอกย้อม
แต่งสำเร็จ กล่าวได้ว่าอัตราการว่างงานในอุตสาหกรรมสิ่งทอฝ่ายของสำนักงานสถิติ
กรมสถิติไทย กล่าวได้ว่า อัตราการว่างงานในอุตสาหกรรมขึ้นทอ ทอผ้า และฟอกย้อม
แต่งสำเร็จ ได้เพิ่มขึ้นทุกปี ตามความเจริญเติบโตของอุตสาหกรรมสิ่งทอ โดยที่อัตราการเพิ่ม
ขึ้นของงานโดยเฉลี่ยตั้งแต่ปี 2511-2515 ประมาณ 6.13% ดังจะดูได้จากตารางที่ 70

แนวการว่างงานในอุตสาหกรรมขึ้นทอ ทอผ้า และฟอกย้อมแต่งสำเร็จ
จะเพิ่มขึ้นทุกปี แต่การเพิ่มขึ้นของการว่างงานจะเป็นไม่ในอัตราส่วนที่เท่ากัน คือ
การเพิ่มขึ้นของการว่างงานในอุตสาหกรรมขึ้นทอ ว่างปี 2508 ถึง 2515 โดยเฉลี่ย
ประมาณปีละ 7.4% แนวการว่างงานในอุตสาหกรรมทอผ้าว่างงานเพิ่มขึ้น จากปี 2508
ถึง 2515 โดยเฉลี่ยเป็นประมาณปีละ 4.93% ส่วนในอุตสาหกรรมฟอกย้อมแต่งสำเร็จ
ซึ่งเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยปีละ 5 ปีที่ผ่านมา มีอัตราการว่างงาน จากปี 2511-2515

ตารางที่ 70

จำนวนงานในอุตสาหกรรมสิ่งทอฝ่าย

ปี	อุตสาหกรรมฝ้าย	อุตสาหกรรมทอผ้า	อุตสาหกรรมพวกอื่น แต่สำเร็จ	รวม	% ที่เพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ย
2511	10,801	8,115	3,652	22,568	-
2512	10,814	8,457	3,748	23,019	1.99
2513	11,299	8,624	3,883	23,806	3.41
2514	13,051	9,560	4,555	27,174	14.14
2515	13,694	10,026	4,813	28,533	5.00
				(เฉลี่ย 6.13%)	

ที่มา : รวบรวมตัว เองมาจากสถาบันอุตสาหกรรมสิ่งทอ

เพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยประมาณปีละ 7.29% ซึ่งจะกลักรวบรวมงาน ชาย หญิง ที่แยกตามประเภทของอุตสาหกรรมฝ้าย ทอผ้า และพวกอื่นแต่สำเร็จ โดยจากตารางที่ 71, 72 และ 73 ตามลำดับ

จากตารางที่ 71, 72 และ 73 จะเห็นว่ากรวบรวมงานในอุตสาหกรรมฝ้ายและทอผ้าส่วนใหญ่ในงาน สิ่ง ประมาณ 80% ของคนงานหญิงจะทำงานในแบบกรวดชาย ทอผ้า และกรอบเครื่องจักรทอผ้า 90% ของคนงานหญิงเหล่านี้มาทำงานในลักษณะช่วยทอผ้า โดยกรอบเครื่องกรวดผ้า ส่วนที่อุตสาหกรรมพวกอื่นแต่สำเร็จ คนงานส่วนใหญ่เป็นชายถึง 90% ทำงานในแบบกรอบทอผ้า ย้อมผ้า ขึ้นรูป

ตารางที่ 71

จำนวนคนงานในอุตสาหกรรมรับเหมา

ปี	ชาย	หญิง	รวม	% ที่เพิ่มขึ้น	
2508	2,173	6,188	8,361	-	
2509	2,306	6,563	8,869	6.07	
2510	2,500	7,117	9,617	8.43	
2511	2,808	7,993	10,801	12.31	เฉลี่ย
2512	2,812	8,002	10,814	0.12	7.4 %
2513	2,937	8,362	11,299	4.48	
2514	3,393	9,658	13,051	15.50	
2515	3,560	10,134	13,694	4.92	

หมายเหตุ : อัตราคนงานชาย / คนงานหญิง 26 / 74

ที่มา : รวบรวมตัวเลขมาจาก สภาอุตสาหกรรมสิงคโปร์

ส่งชายและมา คนงานส่วนใหญ่ในโรงงานต่าง ๆ มาจากจากตะวันตกเฉียงเหนือของ
ประเทศทั้งหมด เป็นแรงงานส่วนเกินเวลาที่ว่างการเกษตร อุตสาหกรรมสิงคโปร์
ฝ่ายจึงได้มีส่วนช่วยรับแรงงานที่คนภาคสาขาเกษตรกรรมใจใจมาก อัตราค่าจ้างของคนงาน
ที่ไต่ราคาจ้าง เป็นรายเดือน จะอยู่ในอัตราตั้งแต่ 500 - 1,000 บาท แต่ในปี 2516
ไต่มีการเพิ่มค่าจ้างให้แรงงานในโรงงานต่าง ๆ ประมาณ 30% เป็นอย่างต่ำ หลังจาก
ไต่มีการนัดหยุดงานเริ่มประท้วงเพิ่มขนาดครั้ง

ตารางที่ 72

จำนวนคนงานในอุตสาหกรรมทอผ้า

ปี	ชาย	หญิง	รวม	% ที่เพิ่มขึ้น	
2508	1,077	6,130	7,180	-	
2509	1,102	6,248	7,350	2.36	
2510	1,114	6,311	7,425	1.02	
2511	1,217	6,898	8,115	9.29	
2512	1,268	7,189	8,457	4.21	เฉลี่ย
2513	1,294	7,330	8,624	1.97	4.93 %
2514	1,435	8,133	9,568	10.94	
2515	1,504	8,522	10,026	4.78	

หมายเหตุ : อัตราคนงานชาย / คนงานหญิง . 15 / 35

ที่มา : รวบรวมตัวเลขวมาจาก สภากรมอุตสาหกรรมสิ่งทอไทย

สำหรับอุตสาหกรรมสิ่งทอฝ่ายอื่น ๆ ที่รวมอยู่ในอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ฝ้าย เช่น อุตสาหกรรมผลิตเส้นด้ายสำเร็จรูป อุตสาหกรรมผ้าทอผืน อุตสาหกรรมผ้าทอผืนวม ฯลฯ ต่างก็มีส่วนขยายการจ้างงาน ขยายให้คนได้จ้างทำเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะอุตสาหกรรมผลิตเส้นด้ายสำเร็จรูป เป็นอุตสาหกรรมที่ต้องใช้แรงงานและเวลามาก ต้องการความวิจิตรปราณีต จึงเหมาะสมสำหรับประเทศไทย ซึ่งมีแรงงานประเภทนี้เหลือเฟือ และอัตราค่าแรงยังต่ำกว่าอีกหลายประเทศในเอเชียด้วยกัน เช่น มาเลเซีย สิงคโปร์ ไต้หวัน เกาหลี และญี่ปุ่น ผลิตภัณฑ์เส้นด้ายสำเร็จรูปของไทยจึงมีคุณภาพและราคาอยู่ในระดับที่แข่งขันกับตลาดโลกได้

ตารางที่ 73

จำนวนพนักงานในอุตสาหกรรม โดยยกเว้นเกษตรกรรม

ปี	ชาย	หญิง	รวม	% ที่เพิ่มขึ้น	
2511	3,287	365	3,652	-	
2512	3,373	375	3,748	2.62	
2513	3,495	388	3,883	3.60	เล็กน้อย
2514	4,100	455	4,555	17.30	7.29%
2515	4,332	481	4,813	5.60	

หมายเหตุ : อัตราส่วนคนงานชาย / คนงานหญิง 90 / 10

ที่มา : รวบรวมตัวเลขมาจาก สภาคนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

สรุปได้ว่า อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์พลาสติกส่วนใหญ่ผลิตขึ้นโดยโรงงานขนาดเล็กในภาคกลางและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เป็นภาคที่เจริญเติบโตเร็วที่สุดของประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ การขยายการผลิตพลาสติกในประเทศไทย นอกจากจะรวมบริษัทผลิตพลาสติก และรายได้อื่นๆ ของบริษัทแล้ว ยังมีส่วนสำคัญในการเพิ่มขีดความสามารถทางเทคโนโลยีของชาติเป็นส่วนรวมอีกด้วย เพราะอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์พลาสติกของไทยโดยทั่วไปมีพื้นฐานที่มั่นคงและก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็วทั้งทางด้านเทคนิคและวัสดุศาสตร์ ซึ่งมีความก้าวหน้าในการค้นคว้าวิจัยซึ่งถ่ายทอดมาจากต่างประเทศ จึงมีผลทำให้แรงงานของชาติบางส่วนได้มีโอกาสรับการฝึกฝนทางเทคนิคใหม่ ๆ ทั้งในแง่ความรู้ของแรงงานไทยสูงขึ้นด้วย ซึ่งการพัฒนามากความสามารถของกำลังคนนี้จะ เป็นปัจจัยสำคัญอันหนึ่งในการพัฒนา เศรษฐกิจของประเทศ

3. ขยายปริมาณการการค้าและการชำระเงินระหว่างประเทศ

ในระยะ 2-3 ปีที่ผ่านมา ผลิตภัณฑ์ส่งทอดฝ่ายไทย นำเงินตราไปทั่วโลก เป็นจำนวนมาก เพราะเป็นที่ต้องการของตลาดต่างประเทศ ถ้าเราจับเอาตลาดของผลิตภัณฑ์ฝ่าย อียิปต์ออกไปเรื่อย ๆ เช่นนี้ ผลิตภัณฑ์ฝ่ายจะกลายเป็นสินค้าหลักที่จะช่วยรักษาฐานะการการค้าและการชำระเงินระหว่างประเทศได้

ถ้าพิจารณาถึงอัตราการการค้ากับต่างประเทศของไทยแล้ว จะพบว่า ตั้งแต่ปี 2500 เป็นต้นมา ประเทศไทยได้ทำการค้าสากลทุกปี และจำนวนการค้าโลกได้เพิ่มขึ้นตามลำดับ กล่าวในปี 2500 ประเทศไทยทำการค้า 997 ล้านบาท พอถึงปี 2505 จำนวนการค้าโลกเพิ่มขึ้นเป็น 1,975 ล้านบาท ในปี 2510 ก็เพิ่มขึ้นเป็น 3,022 ล้านบาท และในปี 2513 จำนวนการค้าโลกเพิ่มขึ้นถึง 12,237 ล้านบาท แต่ในปี 2514 จำนวนการค้าโลกลดลงไปบางเท่ากับ 9,513 ล้านบาท และในปี 2515 ก็ลดลงเหลือ 8,384 ล้านบาท เนื่อง จากมูลค่าสินค้าส่งออกมีมากขึ้น จึงจะสถิติมูลค่าสินค้านำเข้า สินค้าเรา และอัตราการการค้า ตามตารางที่ 74

จากสถิติมูลค่าสินค้านำเข้า สินค้าเรา และอัตราการการค้าตามตารางที่ 74 จะเห็นได้ว่าในระยะเวลากว่า 10 ปี การการค้าสากลได้เพิ่มประมาณ 12 เท่า เพราะสินค้าเราเพิ่มในอัตราสูงกว่าสินค้านำเข้า แต่ในปี 2514 และ 2515 การการค้าลดลง โดยที่สินค้าเราในปี 2514 มีมูลค่าเท่ากับ 26,794 ล้านบาท และในปี 2515 มีมูลค่าเท่ากับ 30,875 ล้านบาท แต่สินค้านำเข้ามีมูลค่าเพิ่มขึ้น คือในปี 2514 มีมูลค่าเท่ากับ 17,281 ล้านบาท และในปี 2515 มีมูลค่าเท่ากับ 22,491 ล้านบาท การเพิ่มขึ้นของมูลค่าสินค้าออกในปี 2514 และ 2515 นี้เองได้ส่งเสริมให้จำนวนการค้าลดลง

ตามหลักความจำเป็น จะเห็นได้ว่า มาตรการที่จะใช้แก้ปัญหาค่าการค้า และการชำระเงินที่ตลาดสากลของนั้น ควรจะต้องกระทำไปพร้อมกันทั้ง 2 วิธี คือ พยายามส่งสินค้าออกไปขายในต่างประเทศให้มากที่สุด และลดการนำเข้าของสินค้าบางอย่างลง โดยหันมาทำการผลิต เพื่อทดแทนการนำเข้า

ตารางที่ 74

สถิติมูลค่าสินค้าออก - สินค้าเขาและดุลการค้า

มูลค่า - ล้านบาท

ปี	สินค้าออก	สินค้าเขา	ดุลการค้า
2500	7,540	8,537	- 997
2501	6,447	8,237	- 1,790
2502	7,560	8,988	- 1,428
2503	8,614	9,622	- 1,008
2504	9,997	10,287	- 290
2505	9,676	11,504	- 1,975
2506	9,529	12,803	- 3,127
2507	12,339	14,253	- 1,914
2508	12,941	15,433	- 2,492
2509	14,099	18,504	- 4,405
2510	14,166	22,188	- 8,022
2511	13,697	24,103	-10,424
2512	14,722	26,891	-12,169
2513	14,772	27,009	-12,237
2514	17,281	26,794	- 9,513
2515	22,491	30,875	- 8,384

ที่มา : กรมศุลกากร ปี 2515 - ตัวเลขเบื้องต้น

ถ้าจะคงนำเงินตราถึงบทบาทของอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ฝ้ายก็มีอุตสาหกรรม
และอุตสาหกรรมข้าวเงินของประเทศแล้ว ฉะนั้นจากตารางในระยะเวลาประเทศไทยตอน
เส้นเงินตราต่างประเทศในการนำเอาของผลิตภัณฑ์ฝ้าย อันได้แก่ ฝ้าย กายฝ้าย นก
ฝ้าย ฝ้าย และลายดัก และเสื้อผ้าสำเร็จรูปเป็นจำนวนมาก โดยที่โอกาสส่งผลิตภัณฑ์
เหล่านี้ไปขายนำเงินตรากลับเข้ามาโดยง่าย เพราะอุตสาหกรรมสิ่งทอในครั้งที่ยังไม่เจริญ
เพียงจะขายยั่วตัว เป็นอุตสาหกรรมใหญ่ในระยะไม่กี่ปีมานี้เอง ตั้งแต่ปี 2514 เป็นต้นมา
ประเทศไทย สามารถส่งผลิตภัณฑ์ฝ้ายออกไปขายยังต่างประเทศได้มากขึ้น โดยเฉพาะ
ผลิตภัณฑ์ฝ้ายประเภทที่มีการส่งออกไปมากที่สุด สามารถนำเงินตรากลับเข้ามาได้เป็นจำนวน
มาก จึงจะดู มูลค่าการนำเข้าและการส่งออกไปผลิตภัณฑ์ฝ้ายได้จากตารางที่ 75

ตามตารางที่ 75 จะเห็นได้ว่า ตั้งแต่ปี 2509 จนถึงปี 2513 ประเทศไทย
ส่งผลิตภัณฑ์ฝ้ายออกไปขายยังต่างประเทศโดยเฉลี่ย โดยเฉพาะปี 2513 ประเทศไทยส่ง
เงินตราส่งผลิตภัณฑ์ฝ้ายเข้าเป็นจำนวนถึง 932 ล้านบาท แต่ส่งออกไปเพียง 35 ล้านบาท
เท่านั้น ในปีถัดมาคือ ปี 2514 การนำเข้าของผลิตภัณฑ์ฝ้ายมีมูลค่า 977 ล้านบาท แต่
สามารถส่งออกไปเพิ่มขึ้นเป็น 106 ล้านบาท ในปี 2515 และ 2516 การนำเข้าของ
ผลิตภัณฑ์ฝ้ายมีมูลค่าสูงขึ้น และขณะเดียวกันก็สามารถส่งออกไปเพิ่มขึ้นด้วย โดยเฉพาะ
ผลิตภัณฑ์ฝ้ายประเภทที่มีการส่งออกไปขายยังต่างประเทศเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ทุกปี จึงช่วย
ลดการสูญเสียเงินตราต่างประเทศได้เป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะปี 2516 มีการส่งผลิตภัณฑ์
ฝ้ายประเภทต่างออกไปขายยังตลาดต่างประเทศมากที่สุด คือ มีการนำเข้าฝ้ายตกเป็นมูลค่า
ถึง 405 ล้านบาท และส่งเสื้อผ้าสำเร็จรูปออกไปขายยังตลาดต่างประเทศมากที่สุด
คือมีการส่งมาฝ้ายตกเป็นมูลค่า 405 ล้านบาท และส่งเสื้อผ้าสำเร็จรูปตกเป็นมูลค่า
ถึง 136 ล้านบาท และมูลค่าของมาฝ้ายที่นำเข้ามีเพียง 243 ล้านบาท ส่วนเสื้อผ้าสำเร็จ
รูปนำเข้าเพียง 7 ล้านบาท ถ้าพิจารณาเฉพาะมูลค่าการส่งออกและการนำเข้าของมาฝ้าย
และเสื้อผ้าสำเร็จรูปแล้ว มูลค่าการส่งออกจะมากกว่ามูลค่าการนำเข้าถึง 292 ล้านบาท
สามารถลดการขาดดุลการค้าและลดการรั่วเงินที่ขาดลงไปได้มาก ถ้าหากว่าไม่มีการส่งออก
ส่งออกและการค้าผลิตภัณฑ์สิ่งทอฝ้ายเกิดขึ้น ก็เชื่อได้ว่า ผลิตภัณฑ์สิ่งทอฝ้ายจะกลายเป็นอุตสาหกรรม
ที่นำเงินตราเข้าประเทศไทยได้โดยอุตสาหกรรมประเภทอื่น ๆ ในอนาคต

ตารางที่ 75

มูลค่าการนำเข้าและส่งออกของผลิตภัณฑ์ฝ้าย

หน่วย : ล้านบาท

	2509	2510	2511	2512	2513	2514	2515	2516
<u>การนำเข้า</u>	779.81	744.28	527.02	433.22	932.94	977.23	1,012.53	1,633.53
ฝ้าย	295.44	277.48	225.37	199.46	478.22	679.74	727.25	1,346.00
ฝ้าย	46.00	42.97	28.46	26.27	65.32	73.12	52.77	36.96
ฝ้าย	426.84	405.96	262.47	199.11	382.03	220.41	229.26	243.05
ฝ้ายสำเร็จรูป	11.53	17.87	10.78	8.38	7.37	3.96	3.25	7.52
<u>การส่งออก</u>	6.83	13.12	73.45	95.20	35.52	106.00	228.54	584.43
ฝ้าย	-	0.13	42.94	61.97	2.07	2.86	25.42	3.18
ฝ้าย	0.09	0.09	0.34	0.49	0.22	2.11	6.28	38.67
ฝ้าย	2.31	7.27	23.61	24.84	21.12	59.80	143.25	405.68
ฝ้ายสำเร็จรูป	4.43	5.63	6.65	7.90	12.11	41.23	53.59	136.90
<u>การสูญเสียเงินตราต่างประเทศ</u>	772.98	731.16	453.63	338.02	896.42	871.23	783.99	1,049.10

ที่มา : รวบรวมตัวเลขมาจากสถิติมูลค่าการนำเข้าและการส่งออกผลิตภัณฑ์ฝ้าย ของสมาคมอุตสาหกรรมสิ่งทอไทย

แม้ว่าจะสามารถส่งผลิตภัณฑ์ฝ่ายประ เภพมาออกป็นรายปีในตลาดต่างประเทศ
 ได้เพิ่มมากขึ้นก็ตาม แต่ยังมีข้อจำกัดคือ การส่งฝ่ายเข้ามาในอุตสาหกรรมซึ่งพอที่คำนวณ
 เพิ่มขึ้นทุกปี โดยเฉพาะปี 2516 การนำเข้ามีมูลค่าสูงที่สุด ทั้งนี้เพราะผลิตภัณฑ์ฝ่ายในประเทศ
 ลดลง ในปี 2515 ฝ่ายได้รับความเสียหายจากภัยธรรมชาติถึง 30% พอลถึงปี 2516
 เกษตรกรจึงหันไปปลูกพืชอย่างอื่นมากขึ้น ผลิตภัณฑ์ฝ่ายในปี 2516 จึงมีปริมาณน้อยมาก ต้อง
 สั่งซื้อจากต่างประเทศเข้ามา เป็นมูลค่าถึง 1,346 ล้านบาท ทำให้ฝ่ายกลายเป็นรายจ่ายที่
 สำคัญขึ้นมา การบุกเข้าปัญหาเรื่องนี้จะคงอาศัยระยะเวลาพอสมควร เพราะการเร่งรัด
 สนับสนุนการผลิตฝ่าย เพื่อหาแทนการนำเข้านั้น คงอาศัยความร่วมมือและประสานงาน
 จากเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องของภาครัฐ และบุคคลกลุ่มต่าง ๆ อีกหลายฝ่าย ในระยะเวลาที่โครงการ
 ส่งเสริมการผลิตฝ่ายยังไม่เกิดขึ้นเต็มที่ เพื่อช่วยลดการไหลออกของเงินตรา ได้ปี
 การทำสัญญาตกลงระหว่างรัฐบาลไทยกับรัฐบาลสหรัฐ ภายใต้โครงการ รัฐบาลไทย 480
 ตามข้อตกลงนี้ รัฐบาลสหรัฐจะขายฝ่ายในแก่รัฐบาลไทยในรูปของการผ่อนส่งระยะยาวใน
 อัตราดอกเบี้ยต่ำ เพื่อรัฐบาลจะไถ่ขายฝ่ายเหล่านี้ไปใช้ในภายในประเทศและนำเงินที่
 ขายไปมาใช้พัฒนาประเทศ โดยรัฐบาลสามารถชำระหนี้ผ่อนส่งได้ เป็นระยะเวลาจนถึง
 40 ปี เป็นการช่วยรักษาอัตราการชำระหนี้ของประเทศ เมื่อถึงระยะเวลาที่โครงการ
 ส่งเสริมการผลิตฝ่ายสัมฤทธิ์ผล สามารถผลิตฝ่ายทดแทนการนำเข้าได้อย่างเพียงพอ และเมื่อ
 เหลือส่งออกไปขายในตลาดต่างประเทศได้ ฝ่ายจะกลายเป็นพืชเศรษฐกิจที่สำคัญช่วยรักษา
 ฐานะการการค้าและการชำระหนี้ของประเทศได้อย่างดี

สรุปได้ว่า บทบาทของอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ฝ่ายในด้าน เศรษฐกิจการเงิน
 ระหว่างประเทศมีอยู่ 2 กรณีด้วยกัน กรณีหนึ่ง เป็นการผลิตผลิตภัณฑ์ฝ่ายที่มีความต้องการ
 ในตลาดโลกเพื่อการส่งออก อีกกรณีหนึ่ง เป็นการผลิตฝ่ายซึ่งมีความต้องการในประเทศสูง
 ให้เพียงพอเพื่อทดแทนการนำเข้า อย่างไรก็ตามทั้ง 2 กรณีนี้ย่อมต้องการระบบ อุตสาหกรรม
 ที่มีสมรรถภาพและประสิทธิภาพสูง สามารถผลิตฝ่ายและผลิตภัณฑ์ฝ่ายเป็นสินค้าออกที่มีคุณภาพ
 โดยมาตรฐานตรงกับความต้องการของผู้อื่นในระดับที่ทันต่อการผลิตและราคาที่เหมาะสมกับตลาด
 ต่างประเทศได้ ทั้งนี้อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ฝ่ายจึงจะอยู่ในฐานะที่สนองวัตถุประสงค์เกี่ยวกับ
 การรักษาระฐานะการการค้าและการชำระหนี้ของประเทศได้เป็นผลสำเร็จ